

„Bemærk.“

En ung, meget smuk Enkefrue, 24 Aar, kunde ønske at være til Glæde og Nytte for en enlig, rig Herre. Billet mrkt. 70 modtager Kontoret Blaagaardsgade 3 i 3 Dage“.

Det kan være overordentlig pænt, men der kan ogsaa være dem, der ville sige, at det er til at føle paa med Bælgvanter. Den Annonce var fra „Politiken“ for 23. Februar.

„En i Livets Skole prøvet, 35aarig, uafhængig Forretningsmand ønsker under gensidig Diskretion at indlede Korrespondance med en ikke for ung og helst formuende Dame. Billet mrkt. 6995 modt. „Politiken“.“ Det var den 9. December. Eller:

„En intelligent Herre i Trediverne, elskværdig og hensynsfuld, ønsker at gøre en ældre, velhavende Dames Bekendtskab. Billet, mrkt. 7013, modt. dette Blads Kontor“. Det var den 13. December, „Politiken“. Eller:

„En 30aarig Dame, ulykkelig stillet, kunde ønske Bekendtskab med en uafhængig, rig eller velsitueret Herre, som vil hjælpe hende straks. Billet mrkt. 7025 modt. „Politiken“. Eller — og saa skal jeg ikke trætte det høje Ting mere —:

„En ung Frue ønsker en nobel, velsitueret Herre som oprigtig Ven og Støtte. Ingen Gademøder. Billet mrkt. „7028 oprigtig“ indlægges paa dette Blads Kontor“. Den er fra „Politiken“ for 14. December.

Ærede Medlemmer ville naturligvis se af alle disse Annoncer, jeg har læst op, at de, der affatte den Slags Annoncer, affatte dem paa en saadan Maade, at der i og for sig skal en vis menneskelig Mistænksomhed til for at forstaa, hvad det er, det drejer sig om. Nu skulde altsaa Politiet i saadanne Tilfælde træde i Virksomhed. Hvordan skulde saa det gaa for sig? Ja, det maatte vel ske paa den Maade, at en Politibetjent, som saa lidt godt ud, maatte lægge Billet ind paa Annoncen; det er nemlig ikke forbudt at sætte den Slags Annoncer i Bladene; det er kun forbudt, hvis Hensigten har været at fremkalde et utugtigt Forhold. Han maa saa søge at komme i Forbindelse med den paagældende Dame og drive Sagen saa vidt, at han havde tilstrækkeligt Bevis for, at der har foreligget utugtigt Hensigt fra hendes Side. Eller omvendt, hvis det var en Herre, der averterede efter at gøre Bekendtskab med en Dame — det var det, jeg sigtede til, da

jeg før nævnede, at der ogsaa synes at gives Mænd, der drive Utugt som Erhverv —, saa maatte Politiet have en Dame til at indlægge Billet og undersøge den Sag. Jeg synes, det er noget, som man med Rette kan kræve, at Politiet holdes udenfor. Man maa der nøjes med, at de paagældende, som optage den Slags Annoncer, have en Følelse af, at det er noget, som de egentlig nødig gøre, en Følelse, der for „Politiken“s Vedkommende finder sit Udtryk i, at Annoncer under denne Rubrik koste 60 Øre pr. Petitlinie, og 70 Øre, naar det er fremmede Sprog.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 7, der indeholder en Bestemmelse om Lægernes Anmeldelsespligt, samt Ændringsforslagene Nr. 8 og 9. Ogsaa disse Ændringsforslag maa jeg fraraade. Jeg har den største Respekt for Sagskunds-kaben; men jeg følger i dette Stykke min første Ministerchef, da han i Rosensborg Have udtalte, at vi ville høre de sagkyndiges Raad, men ikke lade de sagkyndige raade. Jeg har altid i denne Sag og andre Sager med Glæde hørt, hvad de sagkyndige have haft at anføre, men ogsaa forbeholdt mig selv ved selvstændig Tænkning at komme til et Resultat om, hvorvidt det givne Raad er rigtigt eller ikke, og jeg tror ikke, det er rigtigt i dette Tilfælde.

Jeg maa indskyde den Bemærkning, at naar det ærede Medlem for Saks-købning (Rørdam) fremhævede, at da der i Fjor i Tuberkulose-loven var indkommet en Bestemmelse om, hvorledes modvillige Patienter skulde behandles, hvilken vakte Uvillie i Udvalget, satte vi, det vil sige dette Ting, den ud, saa har det ærede Medlems Hukommelse slaaet Klik for ham, thi dette Forslag blev ikke sat ud her nede, det skete først, da Forslaget kom op i Landstinget.

Jeg indser imidlertid ikke, hvorledes det skulde kunne skade Behandlingen af de veneriske Sygdomme og skade Patienternes Tillidsforhold til Lægen, at denne, for saa vidt Patienten i Utide afbryder Kuren, er forpligtet til at melde ham — ikke til Politiet, for at han kan lide Tiltale og Straf, men til Stadslægen eller Distriktslægen, for at denne kan sørge for, at han kommer under tilbørlig Behandling og bliver rask. Jeg formaar ikke at se, hvorledes dette skal kunne afholde nogen fra at søge Læge; og naar det ærede Medlem fremhævede, at der ved det Møde, som fandt Sted i Udvalget med nogle Læger, var en